

Visszapillantó

avagy a Tinódi öregdiákjaink párás tükrében

Sziasztok!

Megyeri Zoli vagyok, az iskola volt tanulója. Engedjétek meg, hogy bemutassam pár sorban a Tinódi és a köztem lévő kapcsolat eddigi 18 évét.

8 éves voltam és elhatároztam, hogy zenélni tanulok. Így léptem át 1998-ban először a Tinódi kapuit, amely akkor még zeneiskolaként működött.

A gyermekkoromban hallott jellemző zenei stílusok hatására (blues/rock) szívem szerint a gitár tanszakot választottam volna, hogy reprodukálhassam az akkoriban rám hatást gyakoroló zenéket. Sajnos, vagy nem sajnós a feltételek nem tették lehetővé, hogy ezen a hangszeren tanuljak, így hirtelen döntenem kellett, hogy mit válasszak gitár helyett. Ebben segítségemre volt Deákné Marika néni, aki körbevezetett és így bepillantást nyerhettem az éppen zajló tanórákra.

Így lettem végül Teleki Miklós orgonaművész növendéke, aki zongorát tanított nekem két éven keresztül. Miklós klasszikus zenész révén megismertette velem, hogy a könnyűzenén túl is van élet. Segített abban, hogy hogyan kell egy komolyzenei művet megérteni, ezáltal élvezettel hallgatni. Úgy gondolom ezt a mai világban elsajátítani nem egyszerű feladat, és hálás vagyok azért, hogy ez nekem akkor megadatott!

Lévén, hogy nem a zongora, és nem dallamhangszer lett az, amiből végérvényesen színpadképes tudást szereztem, örülök neki, hogy így döntöttem, hiszen még ha az ember a dobok mögött foglal is helyet, elengedhetetlen számára egy dallamhangszer ismerete is.

Két év zongoratanulás után ideiglenesen elhagytam a hangszeres pályát, és Paár Tibor növendékeként néptáncolni kezdtem. Tibor hihetetlen energikus személyiség volt. A hangulatos órákon és fellépéseken kívül betekintést nyerhettem általa a rendezvényszervezés fortélyaiba is. (Ezeket később, zenekari koncertek szervezése kapcsán kamatoztathattam.) Egy meghatározó emlék számomra ezzel kapcsolatban a Tinódi 8. születésnapja 2004-ben, amely egybeesett Magyarországgal, Európai Unióhoz történő csatlakozásával. Ekkor lehettem részese először egy ilyen folyamatnak. Később Tibor révén jutottunk el az ütő tanszak növendékeivel több, nagyobb állami rendezvényre is.

Négy év néptáncolás után döntöttem úgy, hogy tanszakot váltok. Ekkor indult a Tinódiban az általános iskolai oktatás. Úgy döntöttem, a nem hangszeres tanulmányaim utolsó két évét is itt folytatom.

Felkerestem Dobozi Dezső bá' -t (ahogy mindenki ismeri ☺), hogy dobolni szeretnék. A zongora- és a szolfézs órák által már nem volt idegen számomra a ritmika világa, de gyors fejlődésemet Dezső bá' oktatási és pedagógiai módszerének köszönhettem. Megszeretette velünk a hangszert annyira, hogy amikor csak lehetett – szünetekben, iskola után – a dobteremben töltöttük a szabadidőnket. Segítségével egy év alatt eljutottam arra a szintre, hogy Potesz Balázssal és Zurhold Philippel egy triót alkotva egy, majd később több országos versenyen vehettem részt, melyeket soha nem felejték el! ☺

Számtalan hazai és külföldi rendezvény, verseny és az ezekkel járó utazások jellemezték az ütőtanszak működését. Több állami rendezvényen (Kossuth tér, Ötvenhatosok tere) valamint Puskás Ferenc temetésén is részt vett a dobos alakulat. A versenyek/találkozók alkalmával alig akadt olyan alkalom, ahol ne valamilyen minősítéssel (arany/ezüst/bronz) öregbítettük volna az iskola, az ütő tanszak és Dezső bá' hírnevét. ☺

Örülök, hogy Dezső bá' keze alatt kezddhettem el tanulni. *Megtanított arra, hogy ne csak dobosok, hanem zenészek legyünk! Érezzük és váljunk eggyé a zenével! Nem a mennyiség, hanem a minőség a lényeg!* Ezek alapján zenélek ma is! Ezúton is köszönöm Neki!

Ütő tanszacos élményeim nagy részét már a gimnáziumi éveim alatt szereztem. Állandó visszajáró vendégei voltunk az iskolának Simon Kristóf barátommal, akivel itt ismerkedtem meg, együtt kezdtük a dobolást és éltük át a fenti élményeket, valamint továbbtanulásunkat követően is egy padba sodort minket az élet.

Gyermek- és tinédzser korunk meghatározó helyszíne volt a Tinódi. Ide mindig úgy tértünk, vissza, mintha a második otthonunk lenne. De talán az is volt, hiszen tökéletesen ezt sugallta az, amit annak idején Hajdú Zoltán bácsi és Éva néni megálmodtak.

Az érettségit követően főiskolai tanulmányokat folytattam, majd villamosmérnökként szereztem diplomát. Jelenleg egy multinacionális vállalatnál dolgozom mérnöki pozícióban.

A zenei pályán is sikereket értünk el azokkal a zenekarokkal, melyeknek tagja voltam és vagyok is. És itt meg kell jegyeznem, ezekben a zenekarokban - rajtam kívül - mindig volt pár ex-Tinódis! ☺

Kívánom a jelenlegi diákoknak, hogy találják meg azt, ami örömet okoz számukra. Ebben a Tinódi a legjobb hely, hiszen kínálatban nincs hiány.

Amit az életben más munkának hív, az legyen Nektek szórakozás!